

myndighed, der har det endelige ansvar for opgaveløsningen.

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender er ikke bekendt med, at den nuværende ordning, hvorefter borgerne i mange tilfælde, herunder også i visse tilfælde af navngivninger og navneændringer, skal henvende sig til ministerialbogsføreren, har vakt megen modstand. Ministeriet finder endvidere som udvalget, at registrering af navngivning og navneændring mest hensigtsmæssigt bør fastholdes hos den myndighed, der også registrerer fødsler og dødsfald, hvilken i dag er ministerialbogsføreren. I Sønderjylland har der dog siden 1920 været borgerlig registrering af fødsler, dødsfald, navngivning og navneændringer m.v.

5.2. *Kompetencefordelingen mellem statsamtet og ministerialbogsføreren*

5.2.1. *Gældende ret*

Navneændring ved anmeldelse til ministerialbogen (personregistret) kan efter den gældende navnelovs § 2 ske i en række tilfælde, hvor den, der ønsker navneændringen, har en umiddelbar adkomst til navnet, og denne adkomst normalt kan konstateres ved at undersøge ministerialbogen (personregistret) vedrørende den pågældende eller en af dennes forældre eller stedforældre.

Navnebevissager forudsætter derimod typisk en mere indgående sagsbehandling og behandles derfor af statsamtet. Der er bl.a. tale om sager, hvor den pågældendes adkomst til navnet ikke umiddelbart kan konstateres, eller hvor det beror på et skøn, om ansøgningen bør imødekommes. Herudover behandles også sager, hvor ansøgeren er født i udlandet, som navnebevissager. Det skyldes, at personer, der er født i udlandet, som udgangspunkt ikke indføres i ministerialbogen (personregistret).

5.2.2. *Navnelovsudvalgets overvejelser*

Ved dets overvejelser om den fremtidige kompetencefordeling mellem statsamtterne og ministerialbogsføreren (personregisterføreren) har Navnelovsudvalget taget udgangspunkt i, at det afgørende bør være, om det f.eks. ved gennemgang af ministerialbogen eller ved opslag i CPR eller på lignende sikker måde umiddelbart kan konstateres, om den pågældende er berettiget til det navn, der ansøges om.

I sager, hvor dette er tilfældet, vil det normalt efter udvalgets opfattelse være ubetænkeligt at lade navngivning og navneændring ske ved ministerialbogsføreren (personregisterføreren).

Udvalget har i den forbindelse fundet, at statsamtterne ikke længere bør behandle sager, der efter deres indhold burde være ministerialbogssager, blot fordi ansøgeren er født i udlandet. Disse sager bør fremover behandles af ministerialbogsføreren (personregisterføreren) på linje med de øvrige navnesager. Kirkeministeriet har i den forbindelse oplyst, at indførelsen af Den Ny Kirkebog, bl.a. bevirker, at alle, der er omfattet af den danske navnelovgivning, fremover kan optages i ministerialbogen.

Ministerialbogsføreren (personregisterføreren) træffer allerede i dag afgørelse i sager, hvor der bør ske høring af børn under 12 år. Udvalget har ikke foreslået ændringer heri. Udvalget har i forlængelse heraf fundet, at også sager om ændring af et barns mellem- eller efternavn, hvor der efter lovudkastets § 23 skal ske høring af en forælder, der ikke har del i forældremyndigheden, bør behandles af ministerialbogsføreren (personregisterføreren), hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt.

Ved statsamtterne bør herefter efter udvalgets opfattelse navnlig behandles sager, hvor betingelserne for at tage et bestemt navn ikke umiddelbart kan konstateres opfyldt.

Det kan ifølge udvalget f.eks. være tilfældet, hvis der skal tages stilling til udenlandske dokumenter, der skal tjene til at godtgøre den pågældendes tidligere navn, adresse, civilstand, slægtskab eller plejeforhold. Også nødvendigheden af oplysninger om fremmed ret vil i almindelighed gøre, at sagen skal behandles i statsamtsregi.

Det samme gælder efter udvalgets opfattelse sager om transseksuelles fornavne, kønsbestemte efternavne til transseksuelle og patronymnavne til transseksuelle, idet vurderingen af, om der er tale om en person, der opfylder betingelserne for at være omfattet af de pågældende bestemmelser, kræver en nærmere sagsbehandling.

Endvidere har udvalget nævnt sager, hvor der skal inddrages oplysninger om visse typer af fremmed navneskik.

Det forhold, at der i en bestemt type sager kan være en risiko for, at der kan opstå vanskeligere spørgsmål, gør efter udvalgets opfattelse ikke, at alle sådanne sager fremover bør behandles af statsamtterne. Derimod bør lovudkastet efter udvalgets opfattelse tage sigte på, at så stor en del af sagerne som muligt kan foregå lokalt ved ministerialbogsføreren (personregisterføreren).

Den skitserede ordning forudsætter, at det administrativt bliver muligt at ændre på fordelingen af sager